

Arrest

nr. 243 676 van 5 november 2020
in de zaak RvV X / VK

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 23 augustus 2019, vergezeld van hun minderjarige zoon, een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 mei 2020 voor elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren en getogen in Sonsonate in El Salvador. U woonde met uw vrouw, uw zoon en uw ouders in de wijk El Angel in Sonsonate tot aan uw vertrek.

Toen u in 2004 een paspoort wilde aanvragen voor uw huwelijksreis kreeg u te horen dat er al een paspoort met dezelfde identiteit als de uwe uitgegeven was. U kreeg uw paspoort pas nadat uw ouders en uw vrouw langskwamen en u uw geboorteakte en huwelijksakte toonde als bewijs van uw identiteit. Hierop werd u verteld dat er waarschijnlijk iemand dezelfde naam had als de uwe, maar u zich geen zorgen moest maken. In 2005 vertrok u naar de VS omdat u het te gevaarlijk vond in de wijk waar u toen woonde. U verbleef er van 2005 tot 2008 legaal met een verblijfsvergunning, daarna was u illegaal en in januari 2016 werd u teruggestuurd naar El Salvador. Uw partner kwam in 2006 naar de VS, maar keerde wegens medische redenen terug naar El Salvador in 2009. Na uw terugkeer in 2016 woonde u met uw vrouw en zoon bij uw ouders in de wijk El Angel in Sonsonate. Enkele weken nadat u bij uw ouders introk, ging u uw zoon van school ophalen toen u onderweg enkele bendeleden tegenkwam. Ze vroegen van waar u was, controleerden uw identiteitskaart en dwongen u met een wapen om met hen naar de rivier te gaan. Daar aangekomen moest u uw kleren uitdoen om te controleren dat u geen tattoos had, waarna ze u lieten gaan. Hierna deed u examens om een rijbewijs te halen, maar daar kreeg u te horen dat er reeds een rijbewijs op uw naam was uitgegeven. U diende een klacht in bij de politie voor diefstal van identiteit en er werd een onderzoek opgestart bij het parket. U begon als verkoper te werken voor hetzelfde bedrijf als uw vrouw. In januari 2019 werd u gebeld door de detective die uw zaak onderzocht en hij vertelde u dat uw identiteit waarschijnlijk gestolen was door een bendelid uit uw regio. Eind april waren u en uw vrouw samen in de auto toen u werd gebeld. De persoon die belde zei dat hij wist wie jullie waren, gaf jullie namen en vermeldde uw zoon en ouders. Hij zei dat jullie geld hadden en dat jullie 5000 dollar moesten geven. Uw vrouw hing uit angst de telefoon op. U haalde uw sim kaart uit uw telefoon en jullie sloten al jullie sociale media accounts af. Na twee weken stak u uw sim kaart terug in uw telefoon omdat uw klanten u niet konden bereiken. Op 15 mei was u alleen thuis toen u opnieuw werd gebeld. De man die u belde zei uw naam en zei dat hij u was. Hij zei dat hij alles over u wist, dat u het onderzoek moest laten stopzetten en het land moest verlaten. U verbrak het gesprek en besliste dat uw vrouw en u moesten stoppen met werken en binnen moesten blijven. Eind mei was uw zoon bij uw vader en werd hij gebeld door iemand die zichzelf als El Spider van de bende MS voorstelde. Hij bedreigde uw zoon met de dood waarna uw zoon ophing. Jullie beslisten dan te vertrekken met jullie zoon. U ging naar de politie, maar zij vertelden u dat de bende u zou vinden indien u naar een andere stad zou verhuizen. De twee maanden die daarop volgden, bleven jullie binnen en verkochten jullie al jullie bezittingen.

Op 12 augustus 2019 reisde u, samen met uw vrouw [...] en uw minderjarige zoon per vliegtuig naar België. U kwam op 13 augustus en op 23 augustus 2019 deed u een verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, de paspoorten van uw partner en zoon, uw identiteitskaart en deze van uw partner, vliegtuigtickets, belastingaangiftes van u en uw partner en kopieën van klachten bij de politie dd. 7 juli 2016 en 28 mei 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat een lid van bende MS13 uw identiteit had gestolen en u bedreigd werd nadat u aangifte had gedaan hiervan. Deze problematiek situeert zich echter geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet worden toegekend.

Uw verklaringen over de identiteitsdiefstal en de daaruit voortvloeiende problemen met een bendelid weten immers geenszins te overtuigen.

U verklaart dat u reeds in 2004 had vernomen dat iemand een paspoort had verkregen op basis van uw identiteitsgegevens. U had echter pas door dat er identiteitsfraude was gepleegd in 2016 toen u uw rijbewijs wou afhalen, hetgeen weinig aannemelijk is (zie notities persoonlijk onderhoud 1921435 dd. 27.02.2020, hierna CGVS1, p. 11). U kreeg trouwens pas in januari 2019 te horen dat de politie vermoedde dat diegene die uw identiteit overgenomen had waarschijnlijk een bendelid was, hoewel u reeds in 2016 een klacht zou hebben ingediend wegens identiteitsdiefstal (CGVS1, p. 12). Ook kreeg u pas voor de eerste keer een telefoontje van de persoon die uw identiteit had gestolen op 15 mei 2019 waarbij hij u vroeg om de zaak te laten rusten (CGVS1, p. 21). U werd dus tussen 2004 tot 15 mei 2019 niet lastiggevallen door de persoon die uw identiteit had gestolen, noch heeft hij u ooit benaderd. Dat u plots na al die jaren en nog zo'n 3 jaar nadat er een onderzoek was gestart door de procureur, plotsklaps door de dader wordt bedreigd is allerminst geloofwaardig (CGVS1, p. 11 en 13). Hoewel na dit telefoontje, volgens uw verklaringen, ook uw zoon telefonisch bedreigd werd, ging het in beide gevallen om een verbale bedreiging en hebt u niets meer van het bendelid gehoord in de twee maanden voor uw vertrek en dit ondanks het feit dat deze beschikte over al uw gegevens. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnd (CGVS1, p. 23).

Vervolgens dient opgemerkt dat uw persoonlijk gedrag niet strookt met dat van iemand die vreest om vermoord te worden door een lid van een gewapende bende. Zo zegt u dat u na het tweede dreigtelefoontje stopte met werken en dat u en uw vrouw steeds binnen in huis bleven (CGVS1, p. 13). Ook uw vrouw zegt dat jullie niet buitenkwamen om te werken (zie notities persoonlijk onderhoud 1921435B dd. 27.02.2020, hierna CGVS2, p. 10). Het is op zich al bevreemdend dat jullie zouden onderduiken in jullie eigen woning terwijl het bendelid beschikte over al jullie gegevens. Bovendien wijzigde u daarna uw versie van de feiten en verklaarde u dat u en uw vrouw in San Salvador waren om spullen te gaan afleveren op het moment dat uw zoon telefonisch werd bedreigd (CGVS1, p. 22). Uw vrouw zegt zelfs dat jullie aan het werk waren op het moment dat uw zoon gebeld werd (CGVS2, p. 16). Ook vertrok u pas op 12 augustus (CGVS1, p. 8), terwijl u reeds eind april en midden mei 2019 telefonisch bedreigd werd en uw zoon eind mei gecontacteerd werd door het bendelid (CGVS1, p. 21). U zegt dat uw ouders van u afhankelijk waren en dat jullie niet wisten waarnaar jullie konden gaan. Ook zegt u dat u geen inkomsten meer had en eerst jullie spullen moesten verkopen om het geld te verzamelen en vliegtickets te kunnen kopen (CGVS1, p. 23). Aangezien u zelf aangaf dat jullie loon zo'n drie keer zoveel is als het gemiddelde loon in El Salvador (CGVS1, p. 6 en 9) en jullie beiden aangeven dat jullie de reizen naar buurlanden in de jaren voordien voor een deel zelf betaalden (CGVS1, p. CGVS2, p. 9) kan dan ook aangenomen worden u sneller gevlucht zou zijn indien u werkelijk vreesde voor uw leven. Bovendien werden jullie tussen eind mei 2019 en jullie vertrek niet meer door het bendelid benaderd.

Bijkomend moet opgemerkt worden dat u pas voor de tweede keer naar de politie stapte nadat uw zoon telefonisch werd bedreigd. U zegt dat u na het telefoontje dat aan u gericht was, probeerde de politie te bellen en ze u zeiden dat u beter contact kon opnemen met de procureur die uw zaak behandelde. Deze kreeg u niet aan de lijn (CGVS1, p. 22). Deze uitleg volstaat echter niet ter verschoning van uw nalatigheid. Bevreemdend is ook dat u wel beschikt over de kopieën van uw twee klachten bij de politie maar niet over enig (begin van) bewijs dat uw identiteit daadwerkelijk was gestolen. U stelde dat de politie op de hoogte was van de identiteit van de persoon die uw identiteit had gestolen. U stelde dat ze van plan waren om hem te arresteren. Gevraagd waarom dat ze dat niet gedaan hadden antwoordde u dat hij wellicht een bendelid was en dat de politie betaald wordt door de bendes, loutere blote beweringen (CGVS, p. 18 en 19)

Daarnaast maakt u ook niet aannemelijk dat het dreigtelefoontje van eind april afkomstig was van de persoon die uw identiteit had overgenomen. Zo zei de beller enkel dat hij 'El Demente' heette en dat hij van MS was. Ook noemde hij uw naam, die van uw familie, alsook jullie adres, en eiste hij dat jullie 5000

dollar betaalden (CGVS1, p. 12). Echter, uit niets blijkt dat dit bendelid een link had met de persoon die uw identiteit overnam. Dit is een loutere persoonlijke veronderstelling van uwentwege. Ook geeft u aan dat u na dit telefoontje nooit nog iets van El Demente hebt gehoord, ondanks het feit dat jullie de 5000 dollar nooit hebben betaald (CGVS1, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Betreffende het feit dat u in 2016 met een wapen werd bedreigd en gedwongen werd om u uit te kleden dient bijkomend opgemerkt dat dit een eenmalig incident was van louter gemeenrechtelijke aard dat bovendien dateert van drie jaar geleden. U geeft ook zelf aan dat de bendeleden waarschijnlijk wilden zien of u tatoeages had om te weten te komen of u ook tot een bende behoorde. Eens u zich had uitgekled, lieten ze u zonder meer gaan. Ook nadat u op de terugweg passeerde met uw zoon werd u niet meer tegengehouden door hen (CGVS1, p. 11 en 12). Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat dit incident zich reeds in 2016 voordeed. Gevraagd of u nog problemen had met de desbetreffende bendeleden antwoordt u dat u ze u sindsdien elke maand om 5 à 10 dollar of sigaretten vroegen (CGVS1, p. 24). Bovenvermelde problematiek is hoe dan ook niet ernstig genoeg om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De documenten die u neerlegt kunnen niets aan bovenstaande beslissing wijzigen. De paspoorten en de identiteitskaarten bevestigen enkel jullie identiteitsgegevens en nationaliteit hetgeen niet betwist wordt. Uw reisroute en belastingaangiftes in El Salvador staan evenmin ter discussie. Betreffende de aangifte dd. 7 juli 2016 en 28 mei 2019 dient opgemerkt dat de inhoud van de laatste aangifte niet overeenstemt met uw verklaringen. Zo wordt er niets in vermeld over het dreigtelefoontjes dat uw zoon had ontvangen, terwijl dit telefoontjes volgens u de aanleiding vormde voor uw aangifte (CGVS1, p.22). Hoe dan ook kunnen documenten enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen, quod non in casu. Er kan dan ook geen bewijskracht worden toegekend aan de door u voorgelegde aangiftes.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie

van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren en getogen in Sonsonate in El Salvador.

Toen uw partner in 2004 een paspoort wilde aanvragen voor jullie huwelijksreis kreeg hij te horen dat er al een paspoort met dezelfde identiteit als de zijne uitgegeven was. Uw partner kreeg uw paspoort pas nadat u en uw schoonouders langsgingen en hij zijn geboorteakte en huwelijksakte toonden als bewijs van zijn identiteit. Hierop werd uw partner verteld dat er waarschijnlijk iemand dezelfde naam had als de zijne, maar hij zich geen zorgen moest maken. In 2005 vertrok uw partner naar de VS omdat hij het te gevaarlijk vond in de wijk waar jullie toen woonden. Hij verbleef van 2005 tot 2008 met een verblijfsvergunning in de VS, daarna was hij illegaal tot hij werd teruggestuurd naar El Salvador in januari 2016. U reisde in 2006 eveneens naar de VS, maar keerde wegens medische redenen terug naar El Salvador in 2009. U woonde vanaf de terugkeer van uw partner met hem en uw zoon bij uw schoonouders in de wijk El Angel in Sonsonate. Enkele weken nadat jullie bij uw schoonouders introkken, ging uw partner jullie zoon van school ophalen toen hij onderweg enkele bendeleden tegenkwam. Ze vroegen van waar hij was, controleerden zijn identiteitskaart en dwongen hem met een wapen om met hen naar de rivier te gaan. Daar aangekomen moest uw partner zijn kleren uitdoen om te controleren dat hij geen tattoos had, waarna ze hem lieten gaan. Toen uw partner in 2016 zijn rijbewijs wilde afhalen bleek dat er al een rijbewijs was afgeleverd op basis van zijn gegevens. Hij diende een klacht in en er werd een onderzoek gestart. In januari 2019 werd uw partner gebeld door de detective die zijn zaak onderzocht en hij vertelde hem dat zijn identiteit waarschijnlijk gestolen was door een bendelid uit jullie regio. Eind april waren u en uw partner samen in de auto toen uw partner werd gebeld. De persoon die belde zei dat hij wist wie jullie waren, gaf jullie namen en vermeldde uw zoon en schoonouders. Hij zei dat jullie geld hadden en jullie 5000 dollar moesten geven. U hing uit angst de telefoon op. Uw partner haalde zijn simkaart uit de telefoon en jullie sloten al jullie sociale media accounts af. Na twee weken stak uw partner de sim kaart terug in zijn telefoon omdat jullie klanten jullie niet konden bereiken. Op 15 mei was uw partner alleen thuis toen hij opnieuw werd gebeld. De man die hem belde zei zijn naam en zei dat hij hem was. Hij zei dat hij alles over uw partner wist, dat uw partner het onderzoek moest laten stopzetten en het land moest verlaten. Uw partner legde neer en besliste dat jullie moesten stoppen met werken en binnen moesten blijven. Eind mei was jullie zoon bij uw schoonvader en werd hij gebeld door iemand die zichzelf als El Spider van de bende MS voorstelde. Hij bedreigde uw zoon met de dood waarna uw zoon ophing. Jullie beslisten dan te vertrekken met jullie zoon. Uw partner ging naar de politie, maar zij vertelden uw partner dat de bende hem zou vinden indien jullie naar een andere stad zouden verhuizen. De twee maanden die daarop volgden, bleven jullie binnen en verkochten jullie al jullie spullen.

Op 12 augustus 2019 reisde u, samen met uw man [...] en uw minderjarige zoon met het vliegtuig naar België. U kwam aan in België op 13 augustus en deed een verzoek om internationale bescherming op 23 augustus 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, de paspoorten van uw partner en zoon, uw identiteitskaart en deze van uw partner, vliegtuigtickets, jullie belastingaangiften en klachten bij de politie dd. 7 juli 2016 en 28 mei 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers maken ook gewag van een beoordelingsfout.

Na een theoretisch betoog, gaan verzoekers in op de verschillende motieven in de bestreden beslissingen op grond waarvan hun relaas ongeloofwaardig wordt geacht en trachten zij deze motieven te weerleggen. Zij benadrukken de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en bekritisieren de subjectieve beoordeling in de bestreden beslissingen. Verzoekers menen dat de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vervuld en dat hen het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoekers wijzen tevens op de noodzaak om het risico in geval van terugkeer te objectiveren. In die optiek gaan zij verder in op de algemene situatie in El Salvador, zoals beschreven in verschillende bronnen, die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de mara's of pandilla's) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger) waardoor El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen wordt beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld.

Verzoekers stellen dat in de context van El Salvador het gegeven dat men slachtoffer is van de bendes en hun praktijken, een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenrechtenschendingen, met name een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), zonder dat er een bescherming door de nationale autoriteiten beschikbaar is. Ze verwijzen in deze naar artikel 48/3, § 2, eerste lid en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat hun verklaringen aantonen dat zij reeds slachtoffer waren van bedreigingen vanuit de pandilla zodat moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer.

Verzoekers menen ook dat zij een risicoprofiel hebben aangezien eerste verzoeker een misdadaad heeft aangeklaagd en het onderzoek tot het punt is gekomen waar het bendelid bijna werd opgepakt. Zij menen dat verzoeker zal worden beschouwd als iemand die zich verzet tegen het gezag van de bende. Zij stippen in dit kader relevante landeninformatie aan.

Verder betogen verzoekers dat de organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, wordt bewaard en in sommige gevallen ook wordt verspreid naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit heeft tot gevolg dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men dus bij een bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven. Verzoekers verwijzen in dit opzicht ook naar objectieve landeninformatie met betrekking tot risico's voor terugkeerders en menen dat in het

licht van de aangehaalde informatie dan ook kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer door de bende te worden vervolgd. Het is dan ook absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren, rekening houdende met het bestaan van dit risico.

Verzoekers wijzen tevens op het bestaan van andere elementen die hen onder een verschillend risico-profiel brengen. Ze benadrukken de nood aan een toekomstgericht onderzoek en stellen dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van verzoeker. Onder verwijzing naar landeninformatie, menen zij dat hun verblijf in het buitenland an sich eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Volgens verzoekers moet op basis van de aangehaalde informatie worden besloten dat zij verschillende kenmerken vertonen op basis waarvan zij als risicopersonen dienen te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Op grond van het cumulatief effect van deze risicofactoren concluderen verzoekers dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts halen verzoekers landeninformatie aan waaruit volgens hen blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. In die optiek betogen verzoekers dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador geen veiligheid kan bieden. Aangezien zij niet behoren tot de hogere sociale klassen, maar tot de middenklasse, zijn zij niet in staat zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken) en bij een hervestiging zullen zij het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoekers citeren uit landeninformatie die volgens hen bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Zij zijn dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij ondergingen in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico lopen om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in hun land van herkomst aan dit gevaar kunnen onttrekken.

Verzoekers zijn het niet eens met de stelling van de verwerende partij dat de achtergrond van de vervolgingsfeiten die zij vrezen veeleer economisch, en geenszins politiek, van aard is waardoor er geen band zou bestaan met het Vluchtelingenverdrag. Zij verwijzen naar artikel 48/3, § 4 e) van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en artikel 48/4, § 1 van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Zij stellen dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren. Huns inziens vormen de bendes in El Salvador zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar landeninformatie en de richtlijnen van UNHCR betogen verzoekers dat een vorm van verzet tegen deze autoriteit wel degelijk de uiting vormt van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoekers vrezen, is in wezen geen vervolging om louter economische of criminele redenen, maar is wel degelijk een vervolging die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Verzoekers vrezen dan ook wel degelijk vervolging omwille van hun politieke overtuiging, in de zin van de Conventie van Genève.

Zo niet menen verzoekers minstens deel uit te maken van een sociale groep van personen omwille van hun weigering om met de bendes samen te werken. Dit vormt een fundamenteel kenmerk van de identiteit van verzoekers dat zij niet hebben gekozen en niet kunnen opgeven.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijzen verzoekers op de interpretatie van het begrip door het Hof van Justitie in de zaak Diakité. Verzoekers stellen dat de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie bevat van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen gewapend conflict is in El Salvador. Onder verwijzing naar landeninformatie wijzen verzoekers erop dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden. Daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden, blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen. Zij zijn ook de directe strijd aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land. Als reactie hebben de autoriteiten steeds meer het leger ingezet tegen de bendes en hebben ze de grondwettelijke vrijheden op algemene wijze beperkt. Dit brengt

verschillende instanties tot de conclusie dat de veiligheidssituatie in El Salvador is geëvolueerd van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en tussen de bendes en de overheid. De bendes in El Salvador hebben een zekere organisatie, er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn die toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren. Het niveau van geweld is hetzelfde als dat in bepaalde conflictzones, of zelfs hoger/erger. Dit wordt unaniem erkend door alle gebruikte bronnen, los van de kwalificatie die wordt gegeven aan de veiligheidssituatie. Het niveau van geweld heeft ook diepgaande gevolgen op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking). Volgens de Salvadoraanse minister van Defensie is er in het land een gewapend conflict van lage intensiteit omwille van de constante confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en de criminele structuren, wat door het Georgetown Institute for Women, Peace and Security (hierna: GIWPS) wordt bevestigd. Gelet op het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet er volgens verzoekers worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de door de verwerende partij neergelegde informatie. El Salvador is één van de gevaarlijkste landen ter wereld, waarschijnlijk het gevaarlijkste land ter wereld. Niemand, behalve de hoogste sociale klassen, kan aan de invloed en de gewelddaden van de bendes ontsnappen. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat zij persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die het risico om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen. Zij behoren immers niet tot de hogere klassen. Zij hebben het land verlaten en zullen door de bendes worden onderzocht in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat zij in het buitenland verbleven wat al de indruk zal geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken. Dit zal van hen een doelwit maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld. Zij waren eerder al het slachtoffer van de bendes in El Salvador.

Ter ondersteuning van hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken toe:

- stuk 3: COI Focus, "*Salvador: Retour au pays des ressortissants*", 12 juli 2019 ;
- stuk 4: Human Rights Watch, "*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*", februari 2020;
- stuk 5: McNamara. P. J., "*Political Refugees from El Salvador: Gang Politics, the State en Asylum Claims*", Refugee Survey Quarterly 2017, n° 36, pp. 1-24;
- stuk 6: Nations Unies, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme. 38ème session. Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 april 2018;
- stuk 7: La Vanguardia, "*La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*", april 2019;
- stuk 8: GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, "*Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*", november 2018.

Elders in hun verzoekschrift citeren verzoekers uit:

- UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*, Geneva, maart 2010;
- UNCHR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016;
- UN Human Rights Council, *Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador*, 2018;
- Immigration and Refugee Board of Canada, Issue Paper: *El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption*, september 2016;
- Human Rights Watch, *Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020.

3. Zitting

Gelet op verzoekers' vluchtrelaas en de elementen in de bestreden beslissingen, wordt de partijen ter terechtzitting gevraagd zich uit te spreken over volgende vragen:

“- Is er een mogelijkheid tot bescherming in El Salvador tegen niet-overheidsactoren? Kan de Raad uit het feit dat de commissaris-generaal hierover in de bestreden beslissingen niets zegt, afleiden dat er geen overheidsbescherming is? Is het feit dat eerste verzoeker naar de politie en het Openbaar Ministerie is gestapt en dat een onderzoek werd opgestart, voldoende om te stellen dat er overheidsbescherming is?

- Wat is het standpunt van de partijen over de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in El Salvador, met name:

- is er een gewapend conflict?

- zo ja, is er willekeurig geweld?

- zo ja, wat is de mate van dit willekeurig geweld?”

Wat betreft de mogelijkheid tot overheidsbescherming, antwoorden de verzoekende partijen dat zij alle mogelijke stappen hebben ondernomen. Wanneer de risico's concreter werden, hebben zij zich gericht tot de Salvadoraanse overheden maar ondervonden ze moeilijkheden om klacht neer te leggen. Dit is volgens de verzoekende partijen een aanwijzing dat er geen bescherming is. Zij verwijzen verder naar wat reeds in het verzoekschrift werd uiteengezet. Daar wordt, met verwijzing naar de UNHCR guidelines van 2016 (p. 23 e.v.) en de COI Focus rapporten van 9 januari 2020 (p. 10) en 15 juli 2019 (p. 6, 11), alsook het rapport van Human Rights Watch van februari 2020 (p. 73-75), geargumenteed dat de Salvadoraanse overheden ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan personen die slachtoffer zijn van de bendes.

De verwerende partij stelt dat in casu wel bescherming door de Salvadoraanse overheden beschikbaar is voor verzoekers maar dat zij hun klacht niet fatsoenlijk hebben opgevolgd en niet hebben doorgezet.

De verzoekende partijen menen verder dat er een gewapend conflict is in El Salvador. Zij verwijzen naar de vorige praktijk van het CGVS en de rechtspraak van de Raad uit 2015 waar werd geoordeeld dat het geweld zo wijdverspreid is dat iedereen slachtoffer kan worden. De huidige risicofactoren zijn niet zo verschillend van deze van toen en zo breed dat iedereen erdoor kan worden getroffen. Wat betreft de mate van het geweld, stellen de verzoekende partijen dat El Salvador één van de gewelddadigste landen ter wereld is met een hoger aantal doden dan overige conflictgebieden waarvoor subsidiaire bescherming wordt verleend.

De verwerende partij poneert dat er in El Salvador geen gewapend conflict is.

4. Wat betreft artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet

4.1. De verzoeken om internationale bescherming hebben betrekking op identiteitsfraude en de daaruit volgende beweerde bedreigingen door bendeleden van MS-13 in El Salvador.

Verzoekers stellen dat de bendes in El Salvador zonder enige twijfel als niet-overheidsactoren van vervolging in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

4.2. Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of kan worden veroorzaakt door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak.

(cf. EASO, “Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”, december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 27).

4.3. Waar een vrees voor de bendes in El Salvador aan de grondslag ligt van het beschermingsverzoek, moeten de algemene context en de macht en invloed van de bendes op de samenleving en de economie in dat land goed voor ogen worden gehouden.

Op basis van de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, maakt de Raad de volgende analyse.

De bendes, die initieel een voornamelijk stedelijk fenomeen waren, zijn inmiddels ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig en bestrijken nagenoeg het hele grondgebied. Zo zijn er 60.000 bendeleden aanwezig in 247 van de 262 gemeenten in het land (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 8, 19 en 23). Hoewel hun aanhang niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking bedraagt, hebben deze bendes een impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op micro-niveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van een wijk kleine bedragen worden afgeperst. Ook bedrijven vormen een doelwit voor afpersingspraktijken. Winkeliers, die zich geen privébeveiliging kunnen veroorloven, worden gedwongen ‘renta’, ofwel beschermingsgeld, te betalen. De bendes houden zich ook bezig met wapen- en drugtransport. Daarnaast diversifiëren zij hun activiteiten naar legale bedrijven, zoals transportbedrijven, nachtclubs, tankstations, bakkerijen, apotheken en leenbedrijven. Tevens zijn sommige bendeleden actief als advocaten, boekhouders en zelfs als politieagenten die ten voordele van de bendes handelen (COI Focus, p. 9). Omwille van de territoriale controle over de wijken is de bewegingsvrijheid van burgers in deze wijken sterk beperkt. De bendes oefenen doorgedreven sociale controle uit, onder meer door hun aanwezigheid in publieke scholen, leggen de inwoners van hun wijken allerlei gedragsregels op via bedreigingen en geweld en via het ‘horen, zien en zwijgen’-principe (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador van maart 2016, p. 12; COI Focus, p. 19-23). Tevens organiseren deze bendes zich om politieke invloed te vergaren en trachten zij via beïnvloeding van de Salvadoraanse politiek te ageren tegen programma’s van politieke partijen en de Salvadoraanse overheid die hun macht aan banden willen leggen (COI Focus, p. 8 en 23; McNamara, Political Refugees from El Salvador: Gang Politics, the State, and Asylum Claims, Refugee Survey Quarterly, 2017, p. 21; COI Focus 15 juli 2019, p. 23-24). Hoewel de bendes een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven in El Salvador, dan nog blijkt dat de drijfveren achter hun politieke, sociale en economische doelstellingen nauw zijn verbonden met het veiligstellen van hun economische belangen, territoriale positie en straffeloosheid voor hun criminele activiteiten. Hun uiteindelijke doel blijft het financieel gewin van de bende, niet het leiden van een land of een deel ervan, laat staan dat kan blijken dat ze eigen politieke kandidaten naar voor schuiven of een publiek mandaat willen bekleden.

De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste landen ter wereld (COI Focus, p. 7; UNHCR guidelines). Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus, p. 6-7). De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel, zoals zij die zich tegen hen verzetten, met onder meer informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Tegenover dit alles staat tevens dat de Salvadoraanse staat hard optreedt tegen de bendes. Er zijn sinds 2010 een aantal wetten aangenomen in de strijd tegen de bendes, waaronder een nieuwe anti-afpersingswet in 2015 en een antiterrorismewet in 2006, op grond waarvan het Hooggerechtshof bendeleiders en leden van de grootste bendes als terroristen heeft gekwalificeerd. In 2006 werd een ‘Special law for the protection of victims and witnesses’ aangenomen op basis waarvan een programma werd gecreëerd dat jaarlijks ongeveer 1000 slachtoffers ondersteunt, waaronder 50 beschermde getuigen in de vorm van “safe houses” of sporadische financiële ondersteuning (UNHCR guidelines, p.

25). Er zijn evenwel gevallen gedocumenteerd van beschermde getuigen die werden opgespoord en vermoord door bendes, nadat rechters hadden bevolen om hun identiteit bekend te maken tijdens het proces (UNHCR guidelines, p. 24-25). De regering heeft verder nog een aantal initiatieven genomen om het bendegegeweld aan te pakken. Het Plan El Salvador Segura (PEES), aangenomen in 2015, werd opgesteld onder de auspiciën van de National Council on Citizen Security and Co-existence en wordt beschouwd als een positieve stap. Het plan focust op de meest gewelddadige en bende-geaffecteerde gemeenten in El Salvador en heeft tot doel de preventie van geweld, vervolging van daders, bescherming van slachtoffers van het geweld en de versterking van de instellingen (UN Human Rights Council, *Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador*, 2018, p. 11). Anderzijds hebben speciale elite-eenheden van de politie en het leger verregaande bevoegdheden gekregen om het bendegegeweld in te dijken wat volgens een aantal rapporten heeft geresulteerd in buitengerechterlijke executies en foltering door de ordediensten. Het door de politie en leger gepleegde geweld heeft ook geleid tot gedwongen ontheemding (COI Focus, p. 10). Tevens zijn politieagenten en militairen nu ook het doelwit van bendegegeweld geworden (Special Rapporteur, p. 13).

De corruptie binnen de veiligheidsdiensten en het rechtsbestel draagt bij aan een hoge mate van straffeloosheid in El Salvador. Er is een grote verwevenheid tussen de bendes, politie en gerecht waardoor klachten bij de politie tegen afpersing door bendes vaak worden teruggekoppeld naar de bendes wat dan tot nog ergere repercussies leidt. Het rechtsbestel in El Salvador wordt beschouwd als inefficiënt en vatbaar voor corruptie. Dit neemt niet weg dat er arrestaties plaatsvinden van zowel bendeleden als politieagenten en militairen die zich schuldig hebben gemaakt aan moord of verantwoordelijk worden geacht voor verdwijningen. In september 2017 zaten 17.614 (voormalige) bendeleden in de gevangenis (46% van de gevangenispopulatie), hetgeen minstens één derde is van het aantal bendeleden in El Salvador (United States Departement of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2018, El Salvador p. 3-5).

Verder is de Policia Nacional Civil (PNC) aanwezig in alle 262 gemeenten in El Salvador en het Openbaar Ministerie (Fiscalia General de la Republica (FGR)) heeft minstens 1 districts bureau per departement in El Salvador maar gaat gebukt onder een zeer hoge werklust in het onderzoek van moordzaken. Er zijn tevens een aantal overheidsinstellingen die tot taak hebben kwetsbare groepen in de samenleving te ondersteunen. Zo ondersteunt het Oficina Local de Atencion a Victimas (OLAV), gecreëerd onder het Plan El Salvador Seguro, in 10 departementen slachtoffers van misdaden op juridisch, psychologisch en sociaal vlak en is het ook aanwezig in het terugkeercentrum dat specifiek is opgericht voor de terugkeer van migranten uit de VS. Ten slotte is er ook een Centro de Atencion a la Ninez, Adolescencia y Familia (CANAF), een programma dat gezondheids- en sociale diensten biedt aan teruggekeerde kinderen en families, weliswaar met een beperkte capaciteit. Ook voor voormalige bendeleden bestaat er een programma Yo Cambio (Ik verander) dat zich richt op bendeleden in gevangenschappen maar kampt met budgettaire problemen (Human Rights Watch, *Deported to Danger. Unites States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 2020, p. 7-10).

4.4. Hoewel verzoekers zowel in hun verzoekschrift als ter terechtzitting argumenteren dat er in El Salvador geen overheidsbescherming beschikbaar is tegen niet-overheidsactoren van vervolging of ernstige schade, neemt de Raad hierover een genuanceerd standpunt in.

Uit de voorgaande analyse blijkt dat het Salvadoraanse staatsapparaat, inclusief justitie en de veiligheidsdiensten, verzwakt en fragiel is. Het staatsapparaat wordt ondermijnd door corruptie en een gebrek aan middelen. Niettemin worden er in de strijd tegen de bendes maatregelen genomen en worden zowel bendeleden als niet-bendeleden ook gerechtelijk vervolgd en veroordeeld. Voor zover uit de landeninformatie kan blijken dat overheidsbescherming in El Salvador niet in alle gevallen beschikbaar of doeltreffend is, kan evenwel ook niet worden besloten dat El Salvador moet worden beschouwd als een 'failed state' of dat overheidsbescherming tegen bendes totaal afwezig zou zijn. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. De verzoeker moet bijgevolg aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is. De Raad benadrukt evenwel dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van bescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet.

4.5. In casu, moet de Raad vaststellen dat verzoekers niet aantonen dat de Salvadoraanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Eerste verzoeker was het slachtoffer van een identiteitsfraude. Ter staving hiervan legt hij een aangifte voor van 7 juli 2016 bij de Salvadoraanse nationale politie, in de stad Santa Ana in het gelijknamige departement. Bij de aangifte zit ook een document van het Salvadoraanse Openbaar Ministerie (Fiscalia general de la Republica) waar het Openbaar Ministerie bevestigt een onderzoek te voeren tegen onbekenden over het misdrijf van misbruik van identiteitsdocumenten ten nadele van verzoeker (AD CGVS, stuk 7, map met documenten).

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het Openbaar Ministerie, in het bijzonder de 'Unidad de delitos especiales', zijn aangifte ter harte heeft genomen en onderzoeksmaatregelen heeft ingesteld. Dat het onderzoek van zijn zaak traag verliep omdat het geen prioriteit was gelet op de vele moorden en verdwijningen, betekent niet dat verzoeker geen toegang had tot doeltreffende bescherming. Verzoeker verklaart verder dat hij in januari 2019 werd gebeld door een detective die voor het Openbaar Ministerie werkte. De detective deelde mee dat ze minstens een aanwijzing hadden van waar de persoon woonde die de identiteitsfraude had gepleegd. Deze persoon zou, net zoals verzoeker, ook in het departement Sonsonate wonen, evenwel in een ruraal gebied vol met bendeleden waaruit het Openbaar Ministerie vervolgens afleidde dat hij een bendeleider zou zijn, des te meer daar de politie hem liet gaan na een controle op gestolen nummerplaten. De detective vertelde verzoeker dat ze deze persoon zouden gaan zoeken met de politie en hem wilden oppakken in zijn huis (AD CGVS, gehoorverslag verzoeker, p. 11-12, 18).

Op het CGVS werd verzoeker gevraagd waarom deze persoon dan niet werd gearresteerd. Daarop antwoordde verzoeker dat hij wellicht een bendelid was en dat de politie wordt betaald door bendes. Deze uitleg overtuigt niet omdat verzoeker op de vraag "*dus de politie was op de hoogte wie deze persoon was?*" antwoordde: "*Ze zeiden dat ze een piste hadden, maar echt weten, weten niet, anders hadden ze hem gegrepen. Ze hadden een piste, ze wisten in welk dorp hij woonde en dat hij met mijn documenten rondreed, ze hadden een gezicht, maar verder niets.*" Uit verzoekers verklaringen kan evengoed blijken dat een arrestatie niet mogelijk was omdat de politie nog geen welbepaalde persoon, verantwoordelijk voor de identiteitsfraude, kon identificeren. Verzoeker tracht dit te koppelen aan het gegeven dat in zijn land de bendeleden "*ook politie zijn*". In casu brengt verzoeker echter geen enkel element aan dat in zijn geval aannemelijk maakt dat de persoon die de identiteitsfraude pleegde op enige wijze door de politie werd beschermd. Zoals verzoeker zelf aangeeft, is dit niet meer dan een hypothese en neemt dit niet weg dat zijn zaak alleszins actief werd opgevolgd en onderzocht door het Openbaar Ministerie en de politie (ibid., p. 18-19).

Verzoekers werden in de loop van 2019 drie keer bedreigd. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat het te vaak was gebeurd dat de politie zijn klacht niet wilde aanhoren en dat ze geen belang hechtten of gevolg gaven aan de telefonische bedreigingen (ibid., p. 22).

Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat de houding van de politie ten aanzien van verzoekers genuanceerder was dan dat.

Verzoekers werden eind april 2019 een eerste keer telefonisch bedreigd door een persoon genaamd 'El Demente', lid van MS-13. Deze persoon zei dat hij wist wie zij waren, wat hun namen waren, waar ze woonden en vermeldde hun zoon en ouders. Hij eiste 5000 dollar. Verzoeker ging naar de politie. Volgens verzoeker merkte de politie op ongeïnteresseerde toon op dat iedereen zulke afpersingstelefontjes ontving. Hij kreeg de raad er verder geen aandacht aan te besteden en enkele veiligheidsmaatregelen te treffen, zoals zijn dagelijkse routine te veranderen wat betreft uren, route en telefoon. Als ze zouden terugbellen, mocht verzoeker terugkomen (ibid., p. 12). Uit deze verklaringen blijkt enkel dat de politie terecht bemerkte dat afpersing in de Salvadoraanse context een praktijk is waar vele burgers mee te maken krijgen. Hieruit blijkt evenwel niet dat verzoeker geen klacht of aangifte mocht neerleggen. Gelet op het feit dat het toen een enkele verbale bedreiging betrof via telefoon door iemand die zichzelf slechts bij zijn bendenaam identificeerde, is het niet onredelijk dat de politie verklaarde hertegen niet veel te kunnen doen (ibid., p. 20). In elk geval werd verzoeker door de politie wel geholpen met een aantal praktische tips, zoals het veranderen van hun routine, die zij naar eigen zeggen opvolgden (ibid. p. 20). Alleszins blijkt dat verzoekers daarna nooit nog iets van 'El Demente' hebben gehoord, ondanks het feit dat zij de 5000 dollar nooit hebben betaald (ibid., p. 20).

Op 15 mei 2019 werd verzoeker gebeld. De beller vermeldde verzoekers naam en zei dat "*hij verzoeker was*". Hij zei dat hij alles wist over verzoeker, dat hij het onderzoek moest laten stopzetten en het land moest verlaten. Verzoeker verklaarde dat hij daarna de politie contacteerde die hem zei dat het beter was om rechtstreeks contact op te nemen met de procureur van zijn zaak om hem te laten weten dat hij gebeld was (ibid., p. 22). Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat de politie weigerde om zijn klacht of

aangifte op te stellen, maar enkel dat zij de raad gaven om rechtstreeks contact op te nemen met zijn procureur aangezien de beller verwees naar het lopende onderzoek inzake de identiteitsfraude, hetgeen de Raad niet onredelijk voorkomt. Verzoeker heeft vervolgens zijn procureur gebeld maar deze was er niet. Zijn secretaresse gaf een afspraak voor enkele weken nadien (ibid., p. 22). In het verzoekschrift stellen verzoekers dat hen een afspraak werd voorgesteld na 15 juni 2019. De Raad stelt vast dat verzoekers toen nog in El Salvador waren aangezien ze pas vertrokken op 12 augustus 2019. Verzoekers verduidelijken niet waarom zij in de periode tussen 15 juni en 12 augustus niet zijn ingegaan op dit voorstel tot afspraak met hun procureur.

Eind mei werd de zoon van verzoekers telefonisch bedreigd door iemand die zich voorstelde als El Spider van de bende MS-13. Verzoeker heeft hiervan aangifte gedaan op 28 mei 2019 en legt een kopie van de klacht voor. Hij verklaarde dat hij naar een politiestation ging en daar heeft gewacht tot ze hem ontvingen. Hij was daar al een hele tijd en ging niet vertrekken zonder dat ze hem hadden ontvangen hadden (ibid., p. 22). Alleszins blijkt uit het stuk van 2019 dat verzoeker voorlegt dat zijn klacht door de politie werd opgetekend. Hierbij moet de Raad toch opmerken dat de klacht van 28 mei 2019 niet overeenstemt met verzoekers verklaringen. Er wordt in de klacht immers niets vermeld over de dreigtelefoon die zijn zoon ontving, die toch de aanleiding vormde voor zijn aangifte (ibid., p. 22). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat rekening moet worden gehouden met de omstandigheden waarin deze klacht uiteindelijk werd geregistreerd, dit is na hard aandringen van verzoeker die het niet meer kon verdragen dat hij geen gehoor kon krijgen en die uren is blijven wachten totdat een politieagent zijn klacht uiteindelijk met weerwil noteerde. Deze uitleg overtuigt evenwel niet. Er mag worden aangenomen dat verzoeker deze klacht heeft nagelezen, ofwel ter plaatse ofwel achteraf, en dat hij deze lacune heeft opgemerkt. Gelet op de inspanningen die hij heeft gedaan om zijn klacht te laten optekenen, ziet de Raad niet in waarom verzoeker niet dezelfde moeite zou hebben gedaan om deze klacht te laten aanvullen.

Volgens verzoeker zou de politie hebben gezegd dat als ze naar een andere stad zouden verhuizen, ze hen zouden vinden en dat het beter was om te vertrekken (p. 13, 22). Dit is niet meer dan een loutere bewering die haaks staat op verzoekers verklaringen over de inspanningen die het Openbaar Ministerie en politie maakten inzake de identiteitsfraude. Alleszins tonen verzoekers met deze bewering niet aan dat de klacht van 28 mei 2019 niet zou worden opgevolgd door de politie. Verzoekers hebben in elk geval het verdere onderzoek niet afgewacht terwijl vaststaat dat zij na de klacht van 28 mei 2019 geen problemen meer hebben gehad en niets meer hebben gehoord van bendeleden van MS-13 voor hun vertrek op 13 augustus 2019, hoewel deze beschikten over al hun gegevens.

Het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting – met name dat zij alle mogelijke stappen hebben ondernomen, dat zij naarmate de risico's concreter werden zich hebben gericht tot de Salvadoraanse overheden maar moeilijkheden ondervonden om klacht neer te leggen en dat dit een aanwijzing is dat er geen bescherming is – overtuigt dan ook niet.

Verzoekers tonen niet aan dat, gelet op wat voorafgaat, in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in El Salvador beschikbaar zou zijn noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben.

Aangezien in hun individuele omstandigheden niet is aangetoond dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kunnen de beweerde bedreigingen door niet-overheidsactoren niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kunnen de beschermingsverzoeken niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is een verder onderzoek van het beroep in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk wat betreft de identiteitsfraude en de daaruit volgende beweerde bedreigingen door bendeleden van MS-13 in El Salvador.

Het betoog van verzoekers omtrent de geloofwaardigheid van het relaas en de stelling dat verzoeker behoort tot een risicocategorie, zoals geïdentificeerd in de UNHCR guidelines, omdat hij een misdad heeft aangeklaagd en het onderzoek tot het punt is gekomen waar het bendelid bijna werd opgepakt en hiervan op de hoogte is, is dan ook niet langer dienstig. Dit geldt ook voor het betoog dat verzoeker moet worden beschouwd als iemand die zich verzet tegen het gezag van de bende, dat hij daardoor uiting geeft aan een politieke overtuiging dan wel minstens behoort tot een sociale groep, dat informatie over zijn verzet wordt doorgegeven binnen de bendes, dat hij daardoor in een negatief daglicht kan

komen te staan en dat er geen intern vluchtalternatief is. Dit betoog doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers niet aantonen dat zij, in hun individueel geval, geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in El Salvador.

5. Andere vluchtmotieven

5.1. Verzoekers stippen aan dat uit de COI Focus *“Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 en de geactualiseerde versie van 9 januari 2020 blijkt dat personen die reeds eerder problemen met bendes ondervonden een groot risico lopen om in geval van terugkeer ernstige problemen te ondervinden. Voorts wijzen verzoekers erop dat een verblijf in het buitenland an sich eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Verzoekers verwijzen hierbij naar het Human Rights Watch rapport *“Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van februari 2020.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekers niet aan dat zij in hun geval geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming door de Salvadoraanse overheid naar aanleiding van de identiteitsfraude en de daaruit voortvloeiende problemen met bendeleden van MS-13. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zullen ondervinden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker na zijn terugkeer uit de Verenigde Staten in 2016 weliswaar in aanraking kwam met de bendes in zijn wijk maar ondanks zijn terugkeer uit de Verenigde Staten geen zwaarwichtige problemen ondervond. In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd: *“Betreffende het feit dat u in 2016 met een wapen werd bedreigd en gedwongen werd om u uit te kleden dient bijkomend opgemerkt dat dit een eenmalig incident was van louter gemeenrechtelijke aard dat bovendien dateert van drie jaar geleden. U geeft ook zelf aan dat de bendeleden waarschijnlijk wilden zien of u tatoeages had om te weten te komen of u ook tot een bende behoorde. Eens u zich had uitgekled, lieten ze u zonder meer gaan. Ook nadat u op de terugweg passeerde met uw zoon werd u niet meer tegengehouden door hen (CGVS1, p. 11 en 12). Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat dit incident zich reeds in 2016 voordeed. Gevraagd of u nog problemen had met de desbetreffende bendeleden antwoordt u dat u ze u sindsdien elke maand om 5 à 10 dollar of sigaretten vroegen (CGVS1, p. 24). Bovenvermelde problematiek is hoe dan ook niet ernstig genoeg om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”* Verzoekers laten dit motief geheel ongemoeid.

Wat betreft de afpersing door ‘El Demente’ stipt de Raad nogmaals aan dat, buiten een eenmalige verbale bedreiging eind april 2019, verzoekers voor hun vertrek uit El Salvador op 13 augustus 2019 nooit nog niets van ‘El Demente’ hebben gehoord, ondanks het feit dat zij de 5000 dollar nooit hebben betaald (ibid., p. 20).

Uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers, die beiden werkten, al behoorden tot de betere middenklasse, aangezien hun loon drie keer zoveel bedroeg als het gemiddelde loon in El Salvador (AD CGVS, gehoorverslag verzoeker, p. 6 en 9). Bijgevolg kan het loutere feit terug te keren uit het buitenland niet leiden tot een verhoogd risico dat zij zouden worden beschouwd als financieel vermogender dan voorheen.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Waar zij stellen dat de beschermingsverzoeken van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoekers dit algemene betoog niet verder in concreto op hun individueel geval betrekken.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te concluderen dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Evenmin kan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat ze een dergelijk risico lopen in El Salvador.

5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het

geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet is aangetoond dat zij in hun geval geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming door de Salvadoraanse overheid naar aanleiding van de identiteitsfraude en de daaruit voortvloeiende problemen met bendeleden van MS-13. Er zijn verder geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers dreigen te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. De door verzoekers voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De aangiften van 7 juli 2016 en 28 mei 2019 werd hierboven reeds besproken. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal de overige documenten correct beoordeelt als volgt: “*De paspoorten en de identiteitskaarten bevestigen enkel jullie identiteitsgegevens en nationaliteit hetgeen niet betwist wordt. Uw reisroute en belastingaangiften in El Salvador staan evenmin ter discussie.*”

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken, in openbare terechtzitting van vijf november tweeduizend twintig door de Verenigde Kamers van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

dhr. S. BODART,
mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. G. DE GUCHTENEERE,
dhr. O. ROISIN,
mevr. M. MAES,
dhr. K. POLLET,

eerste voorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

R. VAN DAMME

S. BODART